

[Christmas Møller.]

befinde sig i den glade Situation fra de gamle Dage, at han kan skyde Skylden paa Konservativ og Venstre. Hvad sagde det ærede Medlem nemlig? At vi havde ikke faaet en eneste indirekte Skat siden 1936 som ny Skat. Men det var vel ikke det, de Herrer lovede; det var vel ikke det, deres Agitation gik ud paa. Nej, deres Agitation gik ud paa noget helt andet. De rasede mod de Konservative og Venstre — og vi var vel de værste, i nogle Retninger er vi det jo stadig væk —, fordi vi tvang dem til indirekte Skatter. Efterhaanden fik de dog maaske selv en lille Smule Smag for Kaffen — og Sukker skulde der jo ogsaa til, saaledes som Begivenhederne har vist det.

Men den Politik, de førte frem, og det man paa saa mange Maader har Lov at fremhæve over for det ærede Medlem, der talte paa Det radikale Venstres Vegne, er, at de under voldsomme Angreb mod os andre lod, som om de under stor Modstand lod sig tvinge til denne Politik. Nu har de haft Magten i 2½ Aar, men de har ikke lavet det om. Og saa maa man spørge, hvorfor de ikke har lavet det om. Og saa siger Vælgerne med Rette, at naar de ikke har lavet det om, er det simpelt hen, fordi det var forstandigt, hvad man gjorde, naar man skulde bruge disse Penge. For hvis det ikke var forstandigt, hvad der var gjort, maatte man naturligvis have lavet det om. Men nu skal der udstedes en Veksel — det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, som øjensynlig føler sig trykket af Situationen, udsteder en Veksel og siger, at det nok skal komme. Jeg tror nu kun, det ærede Medlem kan tale paa sit eget Partis Vegne, jeg tror ikke, han skal give sig af med at udstede Veksler paa andres Vegne. I hvert Fald er Sandheden den, at i 2½ Aar har vi haft hele den af mig nævnte Politik paa Skatternes og Økonomiens Omraade, og man har altsaa været nødt til at gøre det, man angreb os andre saa overordentlig voldsomt for.

Til den højtærede Statsminister skal jeg kun sige, at jeg angav, hvorledes mit Indtryk af Socialdemokratiets Stilling var. Jeg angav den bl. a., fordi jeg med Hensyn til den Politik, der skal føres frem, er af den Opfattelse, at det ikke vil være formaals-tjenligt, om den paa store Omraader føres frem af et kun knebent Flertal, idet Forholdet er det — det var den Grundbetragtning, jeg fremlagde —, at kommende Tidens Vanskeligheder udefra, maaske ogsaa indefra, muligvis vil blive af en saadan Karakter,

at der paa en Række Omraader vil kræves Samarbejde.

Hvis man saa spørger, hvorledes et saadant Samarbejde lettest vil kunne finde Sted, saaledes at man tager Hensyn til hinanden, saa behøver den højtærede Statsminister slet ikke at spørge mig, saa kan han blot henvende sig til sin Sidemand til venstre, den højtærede Udenrigsminister, og spørge ham. For hvad er Det radikale Venstres politiske Parole nu? Det er i Virkeligheden kun eet: For alt i Verden — giv ikke Socialdemokratiet alene Flertallet! Den højtærede Udenrigsminister kender Statsministeren; han sætter ham maaske nok højt, men der er Grænser. Og een Ting siger den højtærede Udenrigsminister — og Indenrigsministeren med —, Valgets Parole er den: For alt i Verden, ikke mere Magt til Statsministeren! Der er ikke den fjerneste Tvivl om, at saadan og kun saadan ligger det mellem de to Regeringspartier. Anderledes har de det ikke med hinanden. De kan maaske godt lide hinanden, men der er Grænser, og mere Magt til Socialdemokratiet — nej, siger Indenrigsministeren, nej, siger Undervisningsministeren, nej, siger først og fremmest Udenrigsministeren, den gaar ikke, saa maa man hellere give os nogle Stemmer. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Ja, selvfølgelig!). Ja, selvfølgelig, siger Indenrigsministeren. Ja, ja, hver vil da gerne have saa mange Stemmer som muligt. Det er jo det, vi skal sørge for i de kommende Uger, og det gaar ogsaa nok rigtig godt for nogle af os.

Nu tror jeg nok, at man, naar man ser paa Udviklingslinien for Det radikale Venstre, er fuldkommen klar over, at hvis det lige kan klare Stillingen, maa det være himmelhenrykt; alle Solemærker tyder derpaa. Naar vi ser paa Forholdet mellem Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, saa har der fra 1929 til nu været en ustandselig procentvis Tilbagegang for de Radikale. Og saa er det, jeg siger, at hvis de højtærede radikale Ministres Valgparole: for alt i Verden ikke mere Magt til Statsministeren! skal følges, saa har man kun eet Sted at stemme, nemlig paa de Konservative. Det er ganske simpelt og ligetil. Forfatningsmæssigt ligger det ganske klart, at det efter den Rolle, Forfatningssagen spiller, maa være de Konservative, der faar Stemmerne. Det er logisk rigtigt, og det giver ogsaa mig de skønneste Forhaabninger.

Jeg skal dernæst fremsætte et Par enkelte Bemærkninger til et af de Spørgsmaal, som ganske særligt har været drøftet,